

[Hjortnæs]

perterne har at sige; men det er en politisk afgørelse, hvilke farlighedsgrænser man vil acceptere. Det er en politisk afgørelse, om noget er farligt eller ikke er farligt, og det er et ansvar, man ikke kan tage fra hr. Per Stig Møller eller andre medlemmer af dette Folketing.

Man kunne også stille det spørgsmål: Giver det en bedre garanti, hvis man lægger nogle afgørelser ud til prøvelse i nogle ankenævn eller nogle kommissioner? Mit svar på det spørgsmål er, at det er der overhovedet ingen garanti for. Tværtimod er vi med til at overlade nogle afgørelser med et politisk indhold til nogle personer, der ikke er politikere, og som heller ikke har træning i at træffe politiske afgørelser.

Man kunne også gøre sig nogle betragtninger over det, hr. Per Stig Møller sagde om, at de personer, der i givet fald får ansvaret for at træffe nogle beslutninger i nævn og klageinstanser osv. og får mulighed for at udnytte dette system, i virkeligheden ikke tager hensyn til den retssikkerhed, som de, der bliver berørt af trægheden i systemet, også har krav på at være dækket ind af. Når man taler om retssikkerhed i denne sammenhæng, gælder det altså i begge retninger og ikke kun den ene vej, og når jeg lytter til hr. Per Stig Møller, lyder det, som om han kun taler om retssikkerhed i den ene retning.

Jeg vil derhen, at meget af det, vi har oplevet inden for de senere år, har været udtryk for ansvarsforflygtigelse, og der er en åbenbar tendens til, at ikke mindst når det gælder miljøspørgsmål, vil nogle politikere prøve at fralægge sig ansvaret ved at henholde sig til, hvad en ekspert har udtalt i en eller anden sammenhæng. Det er lige før, det er sådan, at politikerne skubber ansvaret foran sig og vil have det legitimeret gennem ekspertudtalelser. Det er en udvikling, jeg på det skarpeste vil vende mig imod og tale imod, og jeg vil godt udtrykke det på den måde, at politikerne kan selvfølgelig prøve at fralægge sig ansvaret; men er der noget, man ikke kan uddelegere til nogen som helst, er det et politisk ansvar. Til syvende og sidst er det medlemmerne af dette Ting, der har det politiske ansvar, uanset hvor meget man vridet og snor sig og prøver at komme ud af det.

Per Stig Møller (KF):

Det er dog en utrolig politisering af retsple-

jen, hr. Hjortnæs her kommer frem med. Det er egentlig utroligt, at Socialdemokratiet kan have de retssynspunkter, for de hænger jo ikke sammen med nogen som helst andre.

Når vi har Miljøklagenævnet i dag, er det præcis for at undgå en politisering af retsplejen. Der er jo også retspleje i at vurdere, om et stof er farligt eller ikke farligt, og det kan hverken hr. Hjortnæs eller dette Folketing vurdere, så derfor skal det være et uvildigt organ, der vurderer et stofs farlighed. Det er naturvidenskab, uanset hvor meget man politiserer, og vi er forbi 1968, hvor man også ville politisere naturvidenskaben.

Hr. Hjortnæs har ret i, at det er en politisk afgørelse at fastsætte farlighedsgrænsen; det er jeg fuldstændig enig i, det er ikke naturvidenskaben, der skal fortælle os, hvor meget vi bør tåle, det afgør vi selv suverænt. Men det er dog naturvidenskaben og Miljøklagenævnet, der fortæller os, at det og det er farligt og har de og de virkninger, som vi må frygte, og derefter er det os, der skal tage stilling til, om vi vil leve med dem.

Det er en ren politisk afgørelse, og derfor er det så alvorligt, at miljøministeren nu har fjernet belastningstallet og fortæller os, at det kan man ikke lave. Men det er da egentlig utroligt. Jeg fandt det i Sverige, hvor man har et giftighedsindeks, og bad derefter det danske Miljøministerium om at udarbejde giftighedsindekset; det blev senere til belastningstallet, og nu er det altså helt forsvundet.

Men det siger da sig selv, at man ikke kan have en farlighedsgrænse uden samtidig at have et belastningstal, som vi fastsætter rent politisk. Det betyder, at vi kan skelne mellem biologiske plantebeskyttelsesmidler og kemiske plantebeskyttelsesmidler, vi kan lægge en høj afgift på de kemiske, og vi kan lægge en lav afgift eller en nulafgift på de vandbaserede og de biologiske. Det er en politisk afgørelse. Men ligesom vi har en skatteklasse 1 og en skatteklasse 2 for øl, som er afhængige af alkoholprocenten, kræver det da så sandelig, at hvis vi skal fremme grundvandsbeskyttelsen, skal det ske ved at lægge lave afgifter på de midler, som har den svageste indvirkning på miljøet. Den mulighed har miljøministeren taget ud af hænderne på os ved at fjerne belastningstallet.